

tedy mohlo býti použito tohoto zvláštního zákona, vedle prvotní příhody v dopravě, také ještě druhotní událost v osobě poškozeného, totiž jeho poranění neb usmrcení, které musí onou příhodou býti přivoděno, vyplývá zřejmě, že zákona o ruč. žel. nelze použiti tam, kde není kromě události, nastavší v osobě poškozeného, také ještě příhody v dopravě železniční, pro onu událost kausální a časově jí předcházející. Bylo na žalobci, jelikož opírá své nároky o ustanovení § 1 zák. o ruč. žel., by dokázal příhodu v dopravě, to jest událost, která, odchylujíc se od pravidelných poměrů dopravních, jest o sobě způsobilá, přivoditi smrt nebo tělesné zranění člověka a která nemá příčiny své v osobě poškozeného. Takovouto příhodu v dopravě žalobce též tvrdil, uváděje, že vstoupaje po vagonových schůdkách do vagonu náhlým trhnutím vlaku, v pohyb uvedeného, ztratil rovnováhu. Avšak dle zjištění odvolacího soudu, proti němuž nelze v řízení dovolacím brojiti, není toto tvrzení žalobcovy pravdivým. Příhoda v dopravě nebyla tudíž prokázána, a tím pozbyl žalobní nárok svého podkladu.

Čís. 1840.

Do usnesení, jež vydáno bylo soudem po skončení úkonů, přikázaných soudu k nespornému řízení zákonem ze dne 17. prosince 1919, čís. 20 sb. z. a n. z roku 1920 a zákonem ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., lze si stěžovati ve lhůtě 30denní.

(Rozh. ze dne 13. září 1922, R I 915/22.)

V řízení dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 20 sb. z. a n., na rok 1920 o vyvlastnění pozemků pro stavbu obytných nebo veřejných budov a dle zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., o stavebním ruchu povoleny byly prvým soudem knihovní vklady, proti nimž vznesla Matylda R-ová rekurs, jež rekursní soud odmítl. Důvody: Rekurs je podán opožděně, neboť dle doručního výkazu a konaného šetření bylo napadené usnesení stěžovatelce dodáno k rukám její dne 15. dubna 1922, podle zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. (§ 7) v řízení tomto jakožto řízení nesporném platí všeobecná 14denní lhůta rekursní (§ 9 odstavec třetí a § 11 nesp. říz.), takže rekurs, teprve dne 3. května 1922 na poštu daný a dne 4. května 1922 k soudu došlý podán byl opožděně.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by bez ohledu na použitý důvod odmítnutí o stížnosti rozhodl.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že v tomto případě přijati jest dle předpisů nesporného řízení 14denní lhůta rekursní, neboť usnesení, proti němuž stížnost byla podána, vydáno bylo po skončení úkonů k nespornému řízení soudu přikázaných zákonem ze dne 17. prosince 1919, čís. 20 ex 1920 sb. z. a n., dotyčně ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., je tedy usnesením vydaným dle knih. zákona, ohledně něhož platí 30denní lhůta § 127 knih. zák.